

Sygn. akt VIII Ca 567/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jadwiga Siedlaczek (spr.)
Sędziowie:	SSO Małgorzata Kończal SSO Marek Lewandowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Izabela Bagińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 stycznia 2015 r.

sprawy z wniosku **W. K. i K. K.**

z udziałem (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.**

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 9 lipca 2014 r.

sygn. akt XI Ns 1695/13

p o s t a n a w i a :

- 1. oddalić apelację,**
- 2. ustalić, iż każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie w postępowaniu apelacyjnym**

Sygn. akt **VIII Ca 567/14**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 9 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie z wniosku K. i. W. K. z udziałem (...) S.A. w K. o ustanowienie służebności :

I. ustanowił służebność przesyłu na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w K. obciążającą:

a) nieruchomość położoną w miejscowości L., w gminie Ł., stanowiącą działkę o numerze ewidencyjnym (...) o powierzchni 18,7800 ha, dla której Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą Kw (...),

b) nieruchomość położoną w miejscowości L., w gminie Ł., stanowiącą działkę o numerze ewidencyjnym (...) o powierzchni 4,2100 ha, dla której Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą Kw (...),

której treścią jest znoszenie istnienia na nieruchomości obciążonej oraz w przestrzeni nad i pod powierzchnią tej nieruchomości urządzeń przesyłowych i instalacji elektroenergetycznych wysokiego napięcia 220kV relacji T. (...) – W. (...) oraz prawo korzystania z nieruchomości obciążonej w zakresie niezbędnym do dokonywania prac remontowych i modernizacyjnych wraz z prawem wejścia i wjazdu na teren odpowiednim sprzętem specjalistycznym, gdzie łączna powierzchnia pasa służebności na działce (...) w miejscowości L. dla linii 220 kV wynosi 9945m², a na działce (...) w miejscowości L. dla linii 220kV z istniejącym słupem wynosi 10675m², w tym powierzchnia pasa służebności dla linii 220 kV – 10655,0 m², powierzchnia pasa zajęta pod słup 220kV – 20,0 m² - zgodnie z opinią biegłego sądowego D. A. z kwietnia 2014 roku która stanowi integralną część postanowienia,

II. ustalił jednorazowe wynagrodzenie za ustanowioną służebność przesyłu:

a) na nieruchomości opisanej szczegółowo w punkcie I lit a postanowienia w wysokości 13 400 zł od (...) S.A. w K. na rzecz W. K. i K. K., solidarnie ,

b) na nieruchomości opisanej szczegółowo w punkcie I lit b postanowienia w wysokości 14 500 zł od (...) S.A. w K. na rzecz W. K.,

płatne w terminie 1 (jednego) miesiąca od daty uprawomocnienia się postanowienia, z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności do dnia zapłaty;

III. nakazał pobrać od W. K. i K. K. solidarnie na rzecz Skarbu Państwa kwotę 426,06 zł (czterysta dwadzieścia sześć złotych 06/100) tytułem reszty kwoty wynagrodzenia biegłego sądowego;

IV. ustalił, że każda ze stron ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił, iż W. K. i K. K. są właścicielami działki geodezyjnej o numerze 50/3 we wspólności ustawowej małżeńskiej, położonej w L., gmina Ł., objętej księgą wieczystą o nr Kw (...). W. K. jest właścicielem działki geodezyjnej o numerze 50/5, położonej w L., gmina Ł. objętej księgą wieczystą o nr KW (...). Nieruchomości nabyte zostały w drodze umowy sprzedaży.

Przez działki nr (...) przebiega napowietrzna linia energetyczna 220 kV relacji W. (...) – T. (...). Na działce (...) posadowiony jest słup energetyczny. Na działce nr (...) szerokość pasa służebności wynosi 50 m (25 m od osi linii), długość pasa służebności wynosi 213 m. Łączna powierzchnia pasa służebności z istniejącym słupem wynosi 10 675 m⁽²⁾, w tym powierzchnia pasa służebności dla linii 220 kV – 10 655 m⁽²⁾, powierzchnia pasa zajęta pod słup 220 kV – 20 m⁽²⁾. Na działce (...) szerokość pasa służebności wynosi 50 m, długość wynosi 199 m. Łączna powierzchnia pasa służebności dla linii 220 kV wynosi 9 945 m⁽²⁾. Jednorazowe wynagrodzenie związane z ustanowieniem służebności przesyłu linią elektroenergetyczną 220 kV na działce (...) wynosi 13 400 zł, a na działce (...) wynosi 14 500 zł.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał żądanie wnioskodawców za uzasadnione, jako znajdujące oparcie w art. 305¹ k.c., mającym zastosowanie również do stanów faktycznych, w których urządzenia przesyłowe już istnieją. Wysokość należnego wynagrodzenia ustalono z kolei na podstawie opinii biegłego sądowego, która jako pełna i rzetelna oraz wyjaśniająca zgłaszane przez strony wątpliwości została uznana przez Sąd Rejonowy za miarodajną dla ustalenia należnego wynagrodzenia, odpowiadającego wymogom art. 305² § 2 k.c.

Sąd Rejonowy jednocześnie nie podzielił podniesionego przez uczestnika zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej w swojej treści służebności przesyłu, jako nieuzasadnionego. Uczestnik na poparcie swoich twierdzeń

przedłożył liczne dokumenty wskazujące na posadowienie linii T. (...)– W.(...) przez jego poprzednika prawnego, w tym plan sieci elektroenergetycznych najwyższych napięć przedstawiający stan linii na czerwiec 1974 r., protokół zdawczo – odbiorczy oraz dalsze plany i decyzje, które w ocenie Sądu Rejonowego należało ocenić za niewystarczające do uznania, że linia 220 kV istniała w danym czasie i była eksploatowana. Dokumenty te są nieczytelne, niejasne i brak jest jakiegokolwiek opisu umożliwiającego ustalenie w którym miejscu i czy w ogóle zaznaczono na nich przebieg przedmiotowych urządzeń elektroenergetycznych. Natomiast pozostałe złożone do sprawy dokumenty określały jedynie plany posadowienia w/w linii, lub były wydane w celu przygotowania tej inwestycji, co dotyczyło także akcentowanej decyzji administracyjnej, która bez załączenia wskazywanych w niej planów wykazujących, iż obejmowały one nieruchomości będące obecnie własnością wnioskodawców nie stanowiła miarodajnego materiału dowodowego na przyjęcia dobrej wiary poprzednika prawnego uczestnika. Uczestnik nie przedłożył w sprawie dokumentów potwierdzających datę wybudowania przedmiotowej linii elektroenergetycznej i oddania do użytku, jak i nie wniósł o dopuszczenie dowodów z osobowych źródeł dowodowych pozwalających ustalić brakujące okoliczności.

Natomiast na marginesie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż przyjęcie, że działania zakładu energetycznego miały oparcie w w/wym. decyzji administracyjnej, to zgodnie z najnowszym orzeczeniem Sądu Najwyższego, które Sąd Rejonowy podziela, niemożliwe byłoby zasiedzenie służebności, wobec istnienia już tytułu prawnego do konserwacji linii i innych czynności, które miałyby wejść w skład treści służebności przesyłu (por. wyrok SN z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. III CZP 87/13). Ponadto analiza księgi wieczystej o nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Toruniu wykazała, że do 1989 r. działka nr (...) stanowiła własność Skarbu Państwa. Przyjmując 30 letni termin zasiedzenia w złej wierze, na dzień podniesienia zarzutu zasiedzenia, wymagany termin nie upłynął. Nie można uznać, że Skarb Państwa zasiadywał nieruchomość stanowiącą jego własność. Zakład energetyczny będąc przedsiębiorstwem państwowym w stosunku do podmiotów nie będących Skarbem Państwa, mógł być poczytywany jako podmiot niezależny, jednakże w sytuacji jaka miała miejsce w niniejszej sprawie nie sposób przyjąć, by mógł zasiadywać służebność ze względu na istnienie w tym okresie zasady jednolitej własności państwowej. Doprowadziłoby to do sytuacji, w której właściciel zasiadywałby służebność na swojej własnej nieruchomości.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy na podstawie art. 288 k.c. w zw. z art. 305¹ k.p.c. i art. 305² §2 k.c. orzekł jak w punktach I i II sentencji postanowienia, uznając w punkcie II, że termin jednego miesiąca do zapłaty jest terminem realnym i wystarczającym do wypełnienia zobowiązania. W kosztach orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł uczestnik zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając mu naruszenie :

1. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów i uznanie, że :

- przedłożone przez uczestnika dowody nie potwierdziły daty wybudowania i oddania do użytku linii elektroenergetycznej 220 kV relacji W. (...)– T. (...), podczas gdy z załączonych przez uczestnika dokumentów, w szczególności z Planu Sieci Elektroenergetycznych Najwyższych Napięć z czerwca 1974 r. wynika jednoznacznie, że w tej dacie w/wym. linia była już eksploatowana;

- uczestnik nie wykazał, iż decyzja Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w T. z dnia 19 maja 1972 r., znak GKM.T.44f/9/72, dotyczyła nieruchomości wnioskodawców, podczas gdy z treści decyzji wynika jednoznacznie, że obejmowała ona nieruchomości znajdujące się w gromadzie Ł., a tym samym również nieruchomości wnioskodawców;

2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w sprawie i przyjęcie, że uczestnik jest posiadaczem służebności przesyłu w złej wierze, podczas gdy pozostaje on w dobrej wierze;

3. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów i uznanie, że opinia biegłego sądowego wyjaśniła wszystkie wątpliwości zgłoszone przez uczestnika i przyjęcie, że ustalone przez biegłego wynagrodzenie za ustanowienie służebności na nieruchomości jest prawidłowe, podczas gdy biegły nie ustosunkował się do zarzutu uczestnika zawartego w piśmie procesowym z dnia 16 maja 2014 r. dotyczącego

niewyjaśnienia, czy działki zastosowane do porównania są nieruchomościami podobnymi do wyceny, co nie zostało wyjaśnione na rozprawie w dniu 25 czerwca 2014 r.;

4. art. 7 k.c. poprzez przyjęcie, iż wnioskodawcy przedłożyli dowody na obalenie domniemania dobrej wiary, co należało do ich obowiązku procesowego (art. 6 k.c.);

5. art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 292 k.c. poprzez błędne przyjęcie, iż nie upłynął okres potrzebny do nabycia przez zasiedzenie służebności przesyłu przez uczestnika na działce nr (...), podczas gdy prawidłowa ocena sprawy winna prowadzić do wniosku, że uczestnik nabył przedmiotową służebność z upływem lat 20 od dnia rozpoczęcia posiadania służebności jako posiadacz w dobrej wierze, tj. z dniem 1 lutego 2009 r.;

6. art. 305¹ k.c. poprzez ustanowienie służebności przesyłu w sytuacji gdy uczestnik legitymuje się uprawnieniem do korzystania z nieruchomości wnioskodawców w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu.

Mając na uwadze powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku w całości oraz zasądzenie solidarnie od wnioskodawców kosztów postępowania przez Sądem I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawcy wnieśli o jej oddalenie oraz o zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja uczestnika była nieuzasadniona i jako taka podlegała oddaleniu.

Na wstępie wyjaśnić należy, że celem postępowania apelacyjnego jest ponowne rozpoznanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym, przy czym prawidłowa ocena prawna, może być dokonana jedynie na podstawie właściwie ustalonego stanu faktycznego sprawy, którego kontrola poprzedzać musi ocenę materialno-prawną. Tymczasem ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny należało uznać za prawidłowy i znajdujący odzwierciedlenie w przeprowadzanych dowodach ocenionych w sposób logiczny, spójny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego, bez przekroczenia granic swobody sędziowskiej wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c. oraz przy uwzględnieniu obowiązków procesowych stron.

Prawidłowość wywiązania się przez strony z tych obowiązków miało zaś w niniejszej sprawie pierwszoplanowe znaczenie, zaś ich ocena z punktu widzenia uczestnika została przez Sąd Rejonowy uprawnienie negatywnie oceniana, które to stanowisko Sąd Okręgowy w pełni podziela.

Uczestnik przeciwstawiając wnioskowi wnioskodawców w przedmiocie ustalenia służebności przesyłu za wynagrodzeniem zarzut zasiedzenie służebności gruntowej o treści służebności przesyłu winien wykazać po pierwsze fakt posiadania służebności, jej datę początkową oraz następstwo prawne poprzednich posiadaczy, na których opierał aktualnie podnoszone prawo.

Przedstawiony przez uczestnika materiał dowodowy nie pozwolił jednakże na poczynienie na ich podstawie oczekiwanych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę Sądu Rejonowego, iż z żadnego z przedłożonych dokumentów nie wynika, iż dotyczy on działek wnioskodawców. Dokumenty dotyczą z jednej strony planu przebiegu linii ale nie ma szczegółowego wyrysu, zaś sam plan, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, nie jest gwarantem wybudowania linii o konkretnym przebiegu, który to notabene nie został wskazany w żadnym z licznie przedłożonych dokumentów (k. 56-65, 182-192), w tym nawet najbardziej szczegółowym w tym tej grupie postanowieniu z dnia stycznia 1971 r. „informacja o terenie” (k. 62-64).

Również z konsekwentnie akcentowanego zezwolenia wydanego na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wyłączenia nieruchomości (Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.), wynika jedynie, iż Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w T. „zezwała Zakładom (...) w T. na budowę liniowych obiektów

energetycznych nieczytelne z planem zatwierdzonym przez Wydział Budownictwa nieczytelne i Architektury (...) przez nieruchomości położone w nieczytelne Ł., C., Z., K., L. i G., pow. T., stanowiące własność osób fizycznych” (k. 53). Pomijając w tym miejscu czytelność przedmiotowego dokumentu, z jego treści w żaden sposób nie wynika – jak to poczytuje apelujący – iż decyzja odnosi się do nieruchomości położonych m.in. w gromadzie Ł. i tym samym obejmowała ona również nieruchomości należące do wnioskodawców. Zezwolenie na budowę linii elektroenergetycznej przez teren nawet wyszczególnionej miejscowości nie jest równoznaczne z przyjęciem jej przebiegu przez konkretną działkę, a nadto w sprawie nie zostało w żaden sposób wykazaniem, iż sporna linia jest jedyną przebiegającą przez w/wym. miejscowość.

Za powyższym w żadnej mierze nie przemawia także „plan sieci elektroenergetycznej najwyższych napięć stan na czerwiec 1974 r.” (k. 54-55). O ile zgodzić się należy, iż wskazane na planie linii elektroenergetycznej istniały w w/wym. dacie, to plan ten, obejmujący swoim zasięgiem cały kraj w skali 1:2 000000 nie wykazuje przez jakie konkretnie działki biegly zaznaczone na planie linii, czy nawet miejscowości, zawierając jedynie oznaczeni skrótowe stacji i elektrowni, bez nazw poszczególnych linii. Na jej podstawie nie sposób zatem ustalić, iż linia W. (...) - T. (...), przebiegająca przez działki wnioskodawców, w ogóle istniała w ówczesnym okresie i była zaznaczona na przedmiotowej mapie. Uczestnik poza powyższą dokumentacją nie przedstawił zaś innego materiału dowodowego pozwalającego chociażby w przybliżonym zakresie przyjąć, iż przebiegająca przez nieruchomości wnioskodawców linia elektroenergetyczna została wybudowana i oddana do użytku co najmniej od czerwca 1974 r., za który wbrew prezentowanej samoocenie nie można było uznać w/wym. planu, praktycznie jedynego dokumentów powstałego po wskazywanej dacie, a prezentującego bliżej nie określony przebieg linii elektroenergetycznych w skali kraju.

Powyższe zwalniało natomiast Sąd Okręgowy z oceny zarzutów dotyczących zasiedzenia służebności przesyłu, które należałoby rozpocząć od ustalenia daty początkowej, a to jak wyżej wskazano, nie było możliwe z uwagi na niezaprezentowanie przez uczestnika adekwatnego materiału dowodowego. Ustanie dobrej czy złej wiary i rozważania obowiązku ich wykazania czy podważenia przez strony niniejszego postępowania było zatem bezprzedmiotowe, tożsamo jak ocena pozostałych zgłoszonych w tym zakresie zarzutów naruszenia prawa materialnego – art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 292 k.c. oraz art. 305¹ k.c. W tym ostatnim zakresie, odnoszącym się do sytuacji prawnej na działce nr (...), Sąd Okręgowy zobowiązany był oczywiście zgodzić się ze stanowiskiem apelującego, znajdującym potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, iż wykonywanie uprawnień w zakresie wynikającym z decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (jedn. tekst: Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.), stanowiącej tytuł prawny do ich wykonywania, nie prowadzi do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu (uchwała składu 7 sędziów z dnia 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13; OSNC 2014/7-8/68). Jednakże z decyzji tej, dla wywarcia oczekiwanego skutku, musi wynikać jakich konkretnie dotyczy nieruchomości, której cechy pozbawiona jest decyzja powoływana przez apelującego. Nie odbierając jej w żadnej mierze przymiotu decyzji administracyjnej ani nie kwestionując jej treści należało ocenić, iż jest on nieadekwatna do konsekwencji prawnych oczekiwanych na jej podstawie przez apelującego. Na uwagę zwraca również, słusznie poruszana w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, czytelność tej decyzji, która jest częściowo ograniczona w stopniu nie pozwalającym na zapoznanie się z jej treścią. Nie ujmując racjonalności tłumaczeniom uczestnika, iż powyższe jest wynikiem wieku przedmiotowego dokumentów raz jego składowania w warunkach za które nie ponosi odpowiedzialności, nie można przyjmować, iż w konfrontacji z przyczynami natury obiektywnej sąd skazany jest na dokonywanie ustaleń na podstawie źródeł dowodowych z których treścią nie może się faktycznie zapoznać. W niniejszym przypadku częściowa nieczytelność omawianego dokumentów nie miała jednakże pierwszoplanowego znaczenia, albowiem w świetle czytelnych fragmentów, stanowiących znaczącą większość dokumentu, nie budziło wątpliwości, iż brak jest w nich treści pozwalającej przyjąć, iż dotyczy nieruchomości wnioskodawców.

W konsekwencji, wobec nie wykazania podniesionego przez uczestnika zarzutu zasiedzenia, w pełni uprawnionym było przyjęcie, iż wnioskodawcom przysługuje w świetle art. 305² § 2 k.c. prawo do żądania ustanowienia służebności przesyłu na rzecz uczestnika oraz odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za jego ustanowienie. Ustalone przez Sąd

Rejonowy wynagrodzenie spełniało powyższy warunek, a skierowany w tym zakresie zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. należało ocenić jako nieuzasadniony.

Należy pamiętać, iż opinia biegłego tak jak inne dowody podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., chociaż na podstawie właściwych jedynie dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania i stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Specyfika oceny dowodu z opinii biegłego powinna wyrażać się tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd nie posiadający wiadomości specjalnych w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłego za przekonujące (wyrok SN z dnia 14 listopada 2013 r., IV CSK 135/13; wyrok SA w Białymstoku z dnia 19 grudnia 2013 r., I ACa 558/13) i znalazło prawidłowe odzwierciedlenie w ocenie dokonanej przez Sąd Rejonowy.

Biegły w opinii pisemnej z dnia 9 kwietnia 2014 r., uzupełnionej opinią ustną na rozprawie w dniu 25 czerwca 2014 r. odniósł się do wszystkich kwestii objętych przedmiotem dowodu, które zostały szczegółowo opisane w treści opinii, w tym w zakresie określenia wag cenowych i wyboru nieruchomości podobnych do ustalenia wartości 1m² gruntu, a który został przez biegłego ustalony w sposób czytelny, z wykorzystaniem cen wszystkich wybranych nieruchomości. Z kolei same nieruchomości były położone w sąsiedztwie, w gminie Ł., posiadając zbliżone parametry w zakresie poddawanych ocenie, co znalazło odzwierciedlenie w ich opisie oraz uwzględnione przy ustalaniu ostatecznej oceny wycenianej nieruchomości, przy przyjęciu cen poszczególnych przybranych do analizy nieruchomości i współczynników poprawek, ustalonych w tabelach 1-3. Zarzut, iż przybrane nieruchomości, nie zostały określone, jest w świetle treści opinii zupełnie nieuzasadniony, a nadto dodatkowo wyjaśniony w ustnej opinii biegłego, wyczerpując zakres kierowanych do niego pytań. Aktualne przeciwne twierdzenia uczestnika, jak słusznie wskazano w odpowiedzi na apelację, należy ocenić również jako spóźnione.

Z przedstawionych powodów na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji w punkcie 1 oddalając apelację uczestnika jako w całości nieuzasadnioną.

Ponadto Sąd Okręgowy na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. ustalił, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie, bowiem charakter sprawy, w którym w istocie interesem wszystkich stron było ustalenie i rozstrzygnięcie poddanej pod osąd sytuacji prawnej, nie dawały podstaw do odejścia od tej generalnej zasady orzekania o kosztach postępowania nieprocesowego.